

Hårderups posten

Nr. 24 — November 1994
15 kr.

*Starrarps Kyrkliga Sällförening firar i år 50-årsjubileum.
Här är medlemmarna samlade på symöte hos Ann-Britt
Andersson, Starrarp.*

Starrarps Kyrkliga Syförening jubilerar

Av Bertil Persson
Starrarp

Den 3-dje mars 1944 kallade småskolelärarinnan Alda Andersson till möte i skolan för att bilda Starrarps Kyrkliga Syförening. 31 damer i Starrarp med omnejd hörsammade kallelsen. Inträdesavgiften i föreningen bestämdes till 1 krona. Till ordförande utsågs kyrkoherde Albin Dahlberg.

I medlemsförteckningen för de första åren finns följande namn upptagna: Alda Andersson, Anna P Nilsson, Hilda Cristensson, Emma Olsson, Augusta Johansson, Anna Nilsson, Hanna Andersson, Elsa Åkerblom, Edith Jönsson, Asta Håkansson, Ethel Månsson, Alma Hansen, Hulda Hultgren, Gunhild Johansson, Anna Andersson, Ester Paulsson, Kyrkoherde Dahlberg, Fru Dahlberg, Selma Larsson, Svea Åkesson, Olga Åkerblom, Johanna Åkerblom, Anna Johansson, Ester Kristiansson, Ida Andersson, Martha Kristiansson, Ida Persson, Herta Olofsson, Selma Olofsson, Anna Kristensson, Birgit Persson, Anna A Nilsson, Gulli Olofsson och Inga Persson.

Då liksom nu träffades damerna en gång i månaden till symöte hemma hos medlemmarna efter viss turordning. Symötena hölls till en början på eftermiddagar men senare har man gått över till kvällstid.

Verksamhetsåret avslutades i november med auktion på alla de alster som medlemmarna hade förfärdigat under året. Auktionen hölls i storskolesalen i Starrarp.

Under det första verksamhetsåret blev föreningens sammanlagda inkomster, 1.549 kr och 73 öre. En fantastisk summa, som omräknat i dagens penningvärde blir 10 eller kanske 20 gånger så stor.

Utgifterna under 1944 var 1.459 kr och 25 öre. Utgiftsposterna avspeglar föreningens syfte. Nämligen att ge bidrag dels till olika kyrkliga ändamål och dels till ändamål av social karaktär inom församlingen.

Under 1944 fick Sv. Kyrkans Sjömansmission 100 kr, Hjälptill svenska barn i Norrland 300 kr. Sv. Kyrkans Mission i Rodesia 200 kr, Fru Vestergren 100 kr, julgåva till Fru Anna Persson 10 kr och Två norska fadderbarn 750 kr.

Från de första verksamhetsåren härrör också ett diplom, som Syföreningen fått mottaga som tack för hjälp till Finlands barn.

Föreningen har även en särskild kaffekassa, där inkomsterna kommer från kaffeavgifter vid symötena. Dessa pengar används för att pryda kyrkan och församlingshemmet, ofta tillsammans med syföreningarna i Vallarum och Frenninge.

Sedan några år tillbaka hålls årsauktionen i Församlingshemmet i Frenninge och brukar inbringa närmare 10.000 kr.

Det senaste året har bidrag givits till Rumäniens barn, Rwanda, Lutherhjälpen, Rädda Barnen, Sv. Kyrkans Missionsstyrelse, Individuell Människohjälpen, Sv. Kyrkan i Utlandet, Sv. Soldathemsförbundet och Sjömansgården i Malmö.

Vartannat år är Starrarps Kyrkliga Syförening också med och arrangerar en utfärd för de äldre i församlingen och vartannat år De äldres Dag. Föreningen är också med och bekostar julblommor till de äldre inom församlingen.

De nyligen inköpta körkoftorna har också delvis bekostats av medel från Starrarps Kyrkliga Syförening.

Nuvarande kassör är Ann-Britt Andersson och sekreterare är Ingeborg Gustavsson. Av de nuvarande medlemmarna är det Annie Persson, som varit med längst, i inte mindre än 42 år.

Starrarps Kyrkliga Syförening är en förening vars arbete merendels sker i det

tysta, men det finns anledning att känna tacksamhet och respekt för deras idoga arbete, såväl vi inom församlingen, som många andra människor i andra delar av vårt land, ja faktiskt på ställen runt om i hela världen.

Men syföreningen har även en annan allt viktigare funktion här i Starrarp. När nästan alla andra naturliga samlingsplatser försvunnit i byn, så fyller syföreningen en viktig social funktion och upprätthåller bygemenskapen.

Bl.a. detta kommer Ingela Bertilsson in på när hon här nedan med egna ord ger oss sina personliga upplevelser och känslor för Starrarps Kyrkliga Syförening.

- En regnig tisdag i november. Potatis och sockerbetor har äntligen kommit ur jorden. Nu återstår bara höstplöjningen. Ute är det småruggigt och kallt, naturen håller på att gå till ro.

Men det gör inget att det är grått och trist ute, för ikväll ska jag gå på syförening. Hela dagen gläder jag mej åt kvällens lilla aktivitet. Då lämnar jag huset vid halvsjutiden, mannen får ta hand om kvällsdisk och godnattsagor och hela kvällsritualen. Ikväll kan jag sätta mej ner i lugn och ro - utan förväntningar på mej, dricka kvällskaffe ur finservisen - utan att bli avbruten av barnen, sy några stygn på broderiet - eller bara sitta, men framförallt: Njuta av samvaron med syföreningsdamerna här i byn. När den ena efter den andra naturliga samlingspunkten försvunnit har syföreningen levat kvar.

När jag flyttade hit -86 var det helt självklart för mej att gå med. Ett stort intresse för handarbete i kombination med en lust att lära känna traktens folk har gjort att jag verkligen känner mej hemma. Här får vi glömma vardagsbestyren, höra lite nytt om vad som händer ute i världen (och i byn, inte att förglömma).

Att syföreningen fyller 50 år, är ju fantastiskt. Det står klart för mej när man läser i gamla kassaböcker vilken betydande hjälpverksamhet syföreningen haft genom tiderna. Idag ser ju samhället ut på ett helt annat vis, så funktionen är kanske inte riktigt densamma som för 50 år sedan. Men vi samlar in och gör så gott vi kan, medel skänkes till olika verksamheter. Syföreningen ligger mej väldigt varmt om hjärtat. Den prioriteras högt. Den är en sammanhållande länk här i byn som verkligen behövs.

Är du pigg på att vara med? Reservera första tisdagen i månaden kl. 18.30-21.30. Du är SÅ välkommen!

Ingela Bertilsson

SYFÖRENINGSAUKTION

Välkomna till Starrarps Kyrkliga Syförenings jubileumsauktion i Församlingshemmet i Frenninge, fredagen den 25 november kl. 19.

Kvällen inleds med luciatåg, sedan blir det kaffeservering, lotterier och auktion på tillverkade och skänkta alster.

FÖRSÄLJNINGSTÄLLEN FÖR HÄRDERUPSPOSTEN: Bias Julbod, Bjälkhult, Sune Sörenssons Bil, Starrarps ora, Frenninge Galleria, Frenninge Trädgård, Tommys Färg, Vollsjo, Fasths Livsmedel, Bjärsjölagård, Bengt i Östraby och Västerstad, Sollivs, Önnköping, Tobakshörnan och Bokhandeln i Hörby och Anders Färghandel i Sjöbo.

ADRESS TILL HÄRDERUPSPOSTEN: Starrarp 7, 270 33 Vollsjo. 0415-42116.

Bussen bort nästa sommar

Det står nu klart att busslinje 343, som går genom våra byar, kommer att försvinna i juni nästa år. Därmed är en lång bussepok slut. Hur lång epoken är vet jag inte, men det kan kanske någon av läsarna upplysa om till nästa Hårderupspost. Närmaste busshållplats blir sannolikt Frenninge, som kommer att ha bussförbindelse med Vollsjö och Sjöbo. Våra byar, Hårderup, Skumparp, Starrarp och Bjälkhult kommer istället att få kompletteringstrafik. Samma gäller Vallarum och Frenninge östra. Bjälkhult har ju sedan länge kompletteringstrafik. Denna förändring innebär faktiskt en förbättrad service för de resande och dessutom blir det billigare för Länstrafikbolaget. Kompletteringstrafiken kommer att ske med taxi, som kommer ända hem och åter till bostaden. Detta är ju en stor fördel för många äldre, som nu har en bit till busshållplatsen. Liksom busslinjen, så kommer kompletteringstrafiken att ha 3 fasta turer i veckan. Skillnaden blir att man måste ringa taxi minst en timme i förväg, om man vill åka med. Avgiften blir densamma som för buss. I början av nästa år kommer Länstrafiken att skicka ut information till hushållen om tidtabellen. Meningen är att koppla samman kompletteringstrafiken med busslinjerna, som går genom Frenninge eller Vollsjö. Monika Strömbeck, som är sekreterare i Sjöbo kommuns trafikutskott, säger att kompletteringstrafiken ibland sammanblandas med färdtjänst, vilket är helt fel. Färdtjänsten är behovsprövad, medan kompletteringstrafiken är tillgänglig för alla inom de områden, som har kompletteringstrafik. D.v.s. oberoende av ålder, tillgång till egen bil eller annat. Men det viktigaste syftet med kompletteringstrafiken är förstås, att oberoende av om man har egen bil, så ska alla på landsbygden ha regelbunden tillgång till all nödvändig service i större orter. Detta är ett led i strävan att hålla landsbygden levande.

Bertil.

Dans kring granen

I den vackert snöhöljda julgransskogen syns bl.a. de tre damerna, Inger, Eva och Iréne, som lyckades med konststycket att välja ut en gran som blev till allas belåtenhet. På den andra bilden syns Göran och Inge, som s.a.s. gjorde jobbet. Första advent 27 nov. dansar vi åter runt en ny gran, som skall fällas dagen före. Tiden är 14.00. Ta med varm dryck t.ex. glögg. Alla runt om i bygden är välkomna, stora som små!

Polaritetsterapi

Av Eva och Paul Ahlberg
Skumparp

Vad är då polaritetsterapi?

Jo, vi ska försöka att beskriva denna eminenta terapiform. Grundaren hette Dr. Stone och han sammanförde olika terapiformer till en helhetsterapi. Dessa olika terapiformer är: Homeopati, naprapati, osteopati, naturläkekonst, neuropati och chiropraktik. Han kallade sin terapiform för polaritetsterapi, eftersom den balanserar de electromagnetiska energiströmmarna, som flödar framlänges och baklänges mellan de positiva och negativa polerna i den mänskliga kroppen, som blir till en levande magnet.

Utan polaritet finns inget liv på det fysiska planet, inga energiflöden, inga in- och utandningar, inga känslor för varmt eller kallt, njutning eller smärta, kärlek eller hat.

För att liv ska kunna flöda måste det finnas poler att flöda emellan, precis som planeten jorden behöver sin nord- och sydpol.

Polaritet är lagen om motsatser i sin finaste attraktion, från centrum till centrum.

Energicentra är essentiella för skapande av livsformer och dess fortplantning. Det är nödvändigt att energin är koncentrerad och arbetar i enlighet med fastställda mönster och former, annars infinner sig utmattning.

Den inre energin manifesterar sig på flera plan.

Det spiritjella, mentala och det fysiska.

Det mest fundamentala kännetecknet på den inre energin är det att alla människor har den, men endast ett fåtal vet om att de har den.

Den inre energin är närmare dig än dina händer och fötter, närmare dig än din näsa. Ändå är du förmodligen ovetande om dess närvaro inom dej.

Ett exempel på denna energi är intuitionen. Den går ej att se, höra eller bevisa, men alla vet att den existerar.

I denna terapi sysslar vi inte med mirakel eller healing utan en rationell terapi.

Vi blir det vi begrundar. Negativa tankar och rädslor gör spår i vårt medvetande som negativa energivågor av förtvivlan och hopplöshet.

Vi kan inte tänka negativa tankar och sedan få positiva resultat.

Därför måste vi hävda det positiva och upprätthålla ett positivt tanke- och beteendemönster såsom våra ideal.

Ja, detta var en liten beskrivning av vad denna terapiform är i grund och botten. Det finns naturligtvis mycket mer att berätta, men sidorna räcker nog tyvärr inte till.

Hur kom vi då i kontakt med denna terapiform?

Bakgrunden till att jag, Paul, började med detta, är att jag som 7-åring fick epilepsi och blev intagen på sjukhus under flera perioder för att prova ut olika mediciner för detta. Medicinprovningen gjorde jag tills c:a 12 års ålder. Först då hittade läkarna en medicin som kunde hålla epilepsin i schack.

När jag sen som 16-åring tyckte att jag mådde någorlunda bra, så beslutade jag mej för att sluta med min medicinering.

Detta fick som följd att efter c:a 10 dagar återkom mina anfall och min medicin fick åter sättas in. Då förstod jag att kemisk medicin inte kan bota utan enbart ta bort symtomen.

Efter ytterligare en tid på den åter insatta medicinen började jag få biverkningar såsom yrsel, njur- och tarmsmärter samt tankspriddhet.

Detta gjorde att mina föräldrar tog mej till en homeopat uppe i Skövde.

Detta var min första kontakt med den alternativa sidan. Och det var en upplevelse må jag säga.

Så fort jag kom in genom dörren möter en äldre man mej på 3-4 meters avstånd. Han stannar upp och studerar mej ett fåtal sekunder, sen utbrister han: Du har epilepsi, men tyvärr kan jag inte hjälpa dej. Detta gjorde mej mycket besviken, men samtidigt intresserad av homeopati. För hur kunde han veta detta genom att bara studera mej ett par sekunder? Idag vet jag bättre.

Åren gick och jag tyckte att mina besvär utav medicinen blev för mycket för mej.

Så när jag var 26 år tog jag själv kontakt med en naturterapeut, som visade sig vara en polaritetsterapeut.

Mitt intresse började nu ta fart igen och inte så många veckor efter mitt besök satt jag själv och läste polaritetsterapi.

Läraren som undervisade började nu berätta varför just jag hade fått epilepsi och hur jag skulle gå till väga för att bli av med detta.

Sagt och gjort jag avslutade min traditionella medicinering och övergick nu helt och hållet till den homeopatiska medicinen samt polaritetsbehandling.

Och tro't om ni vill, min epilepsi gick helt bort.

Jag har nu varit anfallsfri i sju år och mår alldeles förträffligt.

Bakgrunden till min, Evas, kontakt var att jag i c:a 10 års tid hade väldiga magproblem som gav symtom, som jag tyckte var hjärtbesvär, som i sin tur gav ångest och panikkänslor osv.

Jag åkte ut och in till läkare, fick magsårsbehandlande preparat och när jag då återkom gång på gång och sade att det hjälper inte och att magsår tror jag dessutom att det inte är, så tröttnade de tydligen på mej. De tyckte att jag skulle söka psykmottagningen och se om det kunde hjälpa mej, osv, osv.

Den känslan av hjälplöshet, förnedring och framförallt känslan av att inte bli trodd är det värsta som kan hända en.

Man kan bli knäckt för mindre. Efter att ha legat på sjukhus och de säger till mej att de inte hittar något fel på mej får jag helt enkelt nog.

Jag kommer hem och är rasande och ledsen för att någon hjälp tydligen inte finns, är helt förtvivlad och vet inte vad jag ska ta mej till.

Även om läkarna inte hittar något fel på mej, så mår jag förtvivlat dåligt i alla fall.

Dagen efter jag kom hem från sjukhuset läser jag en stor artikel i Ystads Allehanda om Grankvist och Grönvall i Simrishamn som arbetar som traditionella homeopater och jag som aldrig varit i kontakt med alternativmedicinen tyckte att jag hade verkligen inget att förlora på att prova den här typen utav behandling.

Jag åkte dit för konsultation och efter beskrivning av mina symtom diagnostiserade de mig via irisdiagnostik, berättade att hela min tarmflora var helt satt ur spel och därmed en stor del av mitt näringsupptag.

Alla dessa problem och åkommor i alla dessa år berodde i sin tur på att jag ätit så otroligt mycket penicillin, pga åtskilliga halsflussar, som i sin tur gav penicillinallergi som i sin tur fick till följd att jag fick äta så kallat bredspektrumpreparat i stället, som i sin tur gjorde ännu mer skada.

Med recept och mediciner åkte jag hem och satte igång med kuren. Tro det eller ej, efter 3 dygns medicinerande var jag helt symtomfri och det var då jag började fundera över saker och ting.

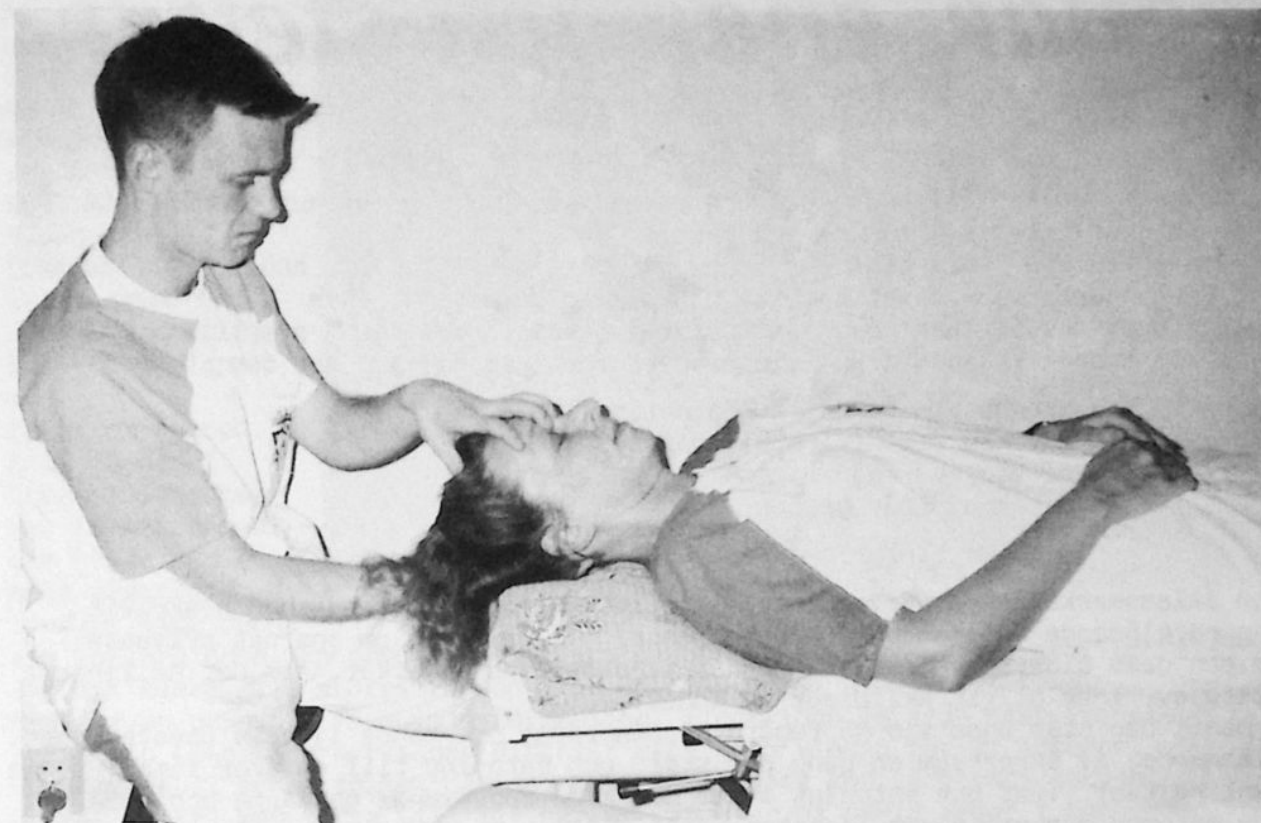
Började en zonerapiutbildning och började praktisera detta, kom då underfund med att denna behandlingsform hjälper inte alla. Blev sen bindvävsmassör och började samarbeta med naprapater och homeopater och fick flera bra resultat, men jag blev ändå inte riktigt nöjd.

Tyckte att någon terapiform borde vara mera s.k. helhetsmässig och kom efter mycket sökande och erfarenheter i kontakt med polaritetsterapin och på den vägen är det.

Vårt mål är att kunna se helheten i allting och ett exempel på denna helhet är att de flesta s.k. öronbarn och de som drabbas ofta av bihåleinflammationer ligger oftast inte orsaken varken i öron eller bihålor utan i tarmen med dess undermåliga eller rent av totalförstörda tarmflora.

Vi, Paul och Eva, har under vår tid innan vi kom i kontakt med polaritetsterapin

jobbat som undersköterskor dels i Ystad, Lund, Ängelholm och Malmö och en del utav den kunskapen har vi även nytta av idag som naturterapeuter. Är det någon som känner sig manad att vilja prova på detta går det bra att ringa på tel. nr 0415-42082.

Naturterapeuterna Paul och Eva Ahlberg utför här ett utav momenten i polaritetsterapin.

Bias Julbod

Nu har Bias Julbod slagit upp dörren till julen. I den lilla julboden i Bjälkhult är det liksom i fjor Britta Söberg, Siv Persson och Gunnel Kastrup som håller varmt i spisen, så att kunderna ska trivas i stugan. Här finns julpynt, julgodis, julklappar, julgranar m.m. till försäljning. Och så kaffe med dopp förstås. Öppettiderna är varje lördag och söndag t.o.m. den 18 december, kl. 13 - 17. Eller enligt överenskommelse, Britta 0415-42158, Siv 0416-30254 och Gunnel 0416-30418. Den 10-de och 11-te december kommer dessutom självaste tomten på besök.

Vandring bland granar, enar och stenar

Av Knut Thulin
Ödåkra

I ett öppet landskap belyst av sol och gärna med sång från vårens och ljusets budbärare, där trivdes Nils Eklundh bäst. Lövträdens skira grönska blev för honom ett kärt bevis för liv och pånyttfödelse. Barrträdens mörka dova färgtoner såg han på med vemod i blicken. I sin dikt "Levande Bygd" kallar han granen för "kärva gestalter" satta i symmetriska rader. Endast när granen kläddes i vit vinterskrud förlikar han sig med den:

Vad prakt, vad skönhet, - se kring dig naturen
står klädd och smyckad som till bröllopsfest
och skogen bjuder vad som fägnar mest
i präktig rimfrostskrud står granen, furen.

Ur Vinterlandskap.

Någon fäladsmarkernas poet var inte Nils. Inte i någon dikt har han beskrivit ljungens glödande färgtoner på hösten och ej heller något om enarnas sylvassa barr och dess blåsvarta frukter. Det är synd att dessa marker, som det nu finns så lite av, inte blivit skildrade av honom.

När man i dag står uppe vid Norregård på Starrarps Ora känns ljusets utestängdhet beklämmande. Av åkrar som en gång bar skörd och bärgning till en stor familj finns ingenting kvar. Tyst och entonigt susar det i de uppväxande granarna och i de röjda gatorna ger ett svagt ljussken inget riktigt begrepp om hur långt de sträcker sig.

Går man in på den väg som leder till Brägnahult genom Frids fälad möts man av resterna från den vidsträckta fäladsmark med enar där en gång var. Enbuskarnas sega virke kommer många år framåt att ligga kvar vid granarnas rötter.

Förvidna minner de om tider när lingontuvorna glödde röda i solen, när hararna rusa upp från sin daglega och om man hade tur syntes något rådjur rusa iväg eller en orre flyga upp.

Granarna har växt sig höga under de många år som gått sen planteringen gjordes.

Mycket glädjande var det att få se att

all mark inte var planterad. Vid höger sida en bit in i skogen växte stora fina enar. Lövskogsbeståndet kämpade om platsen, men trots torr sommar stod enarna gröna och friska. Lönsamheten med enar på fäladsmark är nog inte stor. För den som älskar mångfalden i vår oskattbara allemansrätt är enen vacker som buske och dess friska lukt gör en glad att den finns.

Vägens sträckning från Starrarps Ora till Brägnahult har förlorat sin betydelse idag. En gång var det många människor som använde denna väg som gen väg till Hörby.

Vägen ut till Starrarps by var längre och backarna upp till Bjälkhult slapp man.

Eftersom ägaren till gården i Brägnahult också var kreaturshandlare hände det att både slakt och livdjur gick denna

väg mot nya öden. En gång hystes stora planer på att göra vägen stor och bred för att klara allt större fordon året om, men därav blev intet.

Oran är en utpost i Frenninge församling. Klockringning från både Frenninge kyrka och Långaröds kyrka når dit allt efter som vinden för ut tonerna.

För den skull kände folket här en viss samhörighet med Långaröds socken.

Det är mycket som väcks till liv när man vandrar på gamla vägar i hembygden.

Vandringar från dåtid till nutid blir lätt fel, för var tid har sin särart.

Men ändå - med Nils Eklundhs lånade ord:

Bygd med minnen och sägn
åldriga vårdträd skydde
och i ditt ljusa hägn
slumrar vår barndoms hydda.

Ur Skånesång

BJÄLKHULTSPROMENAD

Det blir Bjälkhultspromenad söndagen den 15 januari 1995 till minne av Bjälkhultsskalden Nils Eklundh.

Samling vid Tregubbauset i Starrarp kl 13.30. Promenad till Eklundhs hem i Bjälkhult och åter. C:a 6 km. Det blir diktläsning och efter promenaden kaffesamkväm hos Ewa och Lasse på Grönalund.

Välkomna

Knut, Bertil, Ewa och Lasse

Dammen till stor nytta i somras

Denna bild på Ingvar och Ingelas bevattningsdamm i Starrarp ska påminna oss om den heta och torra sommaren 1994.

Nu är den åter fylld och är ett fint tillhåll för diverse vattenfåglar, men det var annorlunda i somras. Då var den tom och hela dess kapacitet var utnyttjad. Dammen rymmer 10.000 kubikmeter tillgängligt vatten. Den är 4 meter djup och ger 100 millimeter "regn" till 10 ha åker. I detta fallet potatisodling.

- Vi grävde dammen sommaren 92 och den har nog i stort sett redan betalt sig, säger Ingvar.

Uppskattningsvis ökade nämligen skörden, pga bevattningen, med åtminstone 15 ton per ha.

Tillrinning till dammen sker nästan uteslutande från dränering och ytavrinning från de egna markerna. Det innebär att all tillrinning normalt avstannar redan i april. Avdunstningen är ju också betydande en het sommardag, uppemot 10 mm per dag.

Trots att dammen i år tömdes på allt tillgängligt vatten, så fylldes den på några dagar efter de 100 mm regn som kom i september.

Vattnet pumpas ut över åkrarna med hjälp av en dieseldriven pump. Ju högre nivåskillnad mellan damm och åker, desto högre driftskostnad.

Dammen fångar upp en hel del av läckande gödningsämnen, vilka återförs till grödan vid bevattningen, istället för att bidra till övergödning av våra vattendrag. Det näringsrika dammvattnet lämpar sig därför inte för fiskodling.

Bertil P.

Trumpet i sommarkväll

text & musik Sven Ohlsson

Invid en krokig liten väg där låg det gårdar i en
rad, med vackra bäljande små fält i sommars da'r
och bort i horisontens rand stod skogen grön och
grann, nu i mitt sinne finns den bilden skön och sann
Från vårt garagetak för länge - sen,
då ekot svara jag minns det än,
När toner ljuda i kvällstillhet
kring gård och stuga, från min trumpet.

2. Jag vet att byborna dom öppnade ett fönster till sitt tjäll för att få lyssna till trumpet i sommarkväll. Bortåt en halvmil eller så, kunde ljudet någon nå min enkla melodi den klinga då och då.
Från vårt garagetak o.s.v.

3. Då någon färdades på byvägen till cykel eller häst så som det brukligt var och på den tiden bäst. Då kunde hända någon gång, grannen ropade till dem att kaffekasken den stod klar vid färden hem.
Från vårt garagetak o.s.v.

4. När nu jag ser tillbaka på tiden som för alltid svunnit har då bleknar paradiset fägring mot de da'r. Ty där jag lekt i barnaår och sett årstiderna gå och där min enkla melodi den klinga då.
Från vårt garagetak o.s.v.

LOGGDANS

på LAGNEBOLOGE i Starrarp

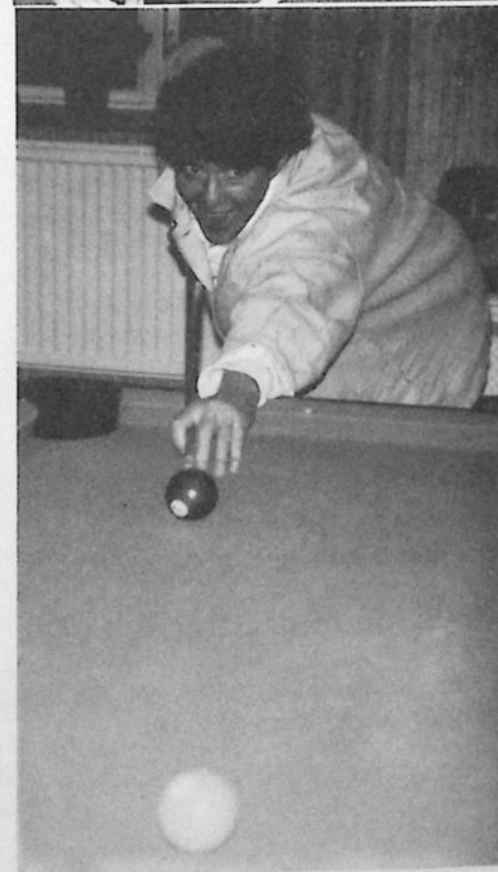
Sivan tog Starrarp med storm

Den 27 maj klockan 23.00 klev Siv Malmqvist upp på scenen i Lagnebologe. Därmed nådde nöjeslivet i Starrarp årets klimax. Åtminstone att döma av publikens bifall, som nästan fick eternitplattorna på Lagnebologe att lyfta! Här var samlad en närmare 300 personer stor publik, nästan alla medelålders. Så det är klart att Sivan befann sig i sitt rätta element. För publiken kunde nästan alla sångerna utan till och sjöng gärna med. Det var en glädje att skåda publikens hänförelse. Människor som tagit sig tid att denna kväll koppla av från vardagens krav och sysslor, från jobb, hemarbete och barn och helt hänge sig åt dans, glädje, och sång under några timmar. I rask följd rev Sivan av alla de gamla schlagerlåtarna, Augustin, Amore scosa mi, Flickor bak i bilen, Gulle dej, Mamma är lik sin mamma och när så Bert Idoffs orkester spelade upp de första takterna på Tunna skivor, så visste jublet inga gränser!

Och visst är det otroligt. I 39 år har Siv Malmqvist uppträtt och med ungefär samma framtoning och samma låtar kan hon fortfarande entusiasmera en publik! Bravo Sivan!

- Kära du, låt dig inte distraheras av oss. Du har nog att göra med att köra oss.....

Ännu en fullträff för Siv Malmqvist när hon gästade Starrarp! Och hon var ytterst nära att även ta hem segern i det obligatoriska biljardpartiet mot nöjesarrangören Lasse Lagnebo.

Bertil

Nya krav på avloppsrening

Av Bertil Persson
Starrarp

Det är ett känt faktum att trekammarbrunnarna inte renar avloppsvattnet i tillräckligt hög grad. Kraven på sandfilter efter trekammarbrunnen, som funnits i över 20 år, har inte fungerat särskilt bra i praktiken, men däremot kostat fastighetsägarna både pengar och bekymmer.

Nu finns sedan några år tillbaka krav på antingen infiltrationsbädd eller filterbädd efter trekammarbrunn. Vid infiltrering filtreras avloppsvattnet genom bädden och sedan ut i marken. Medan filterbädd innebär att vattnet efter rening i bädden leds ut i vattendrag. Filterbädden, som är den dyrare varianten, kommer, p.g.a. våra markförhållanden att bli mest aktuell i våra byar.

Förhoppningsvis kan detta lösa föroreningsproblemen, för det blir i varje fall en betydande kostnad för alla fastighetsägare, som har enskilt avlopp.

Förutsatt att trekammarbrunn finnes kostar filterbädden 12- 16.000 kr säger Miljö- och hälsovårdschef Tage Norberg. Om det dessutom behövs en pump, om fallet är för litet, så kostar den ytterligare c:a 5.000 kr.

I hela landet har man inlett en aktiv miljöinventering, där man tittar på samtliga fastigheter på landsbygden vad gäller vatten och avlopp, samt på uppvärmningssätt vad gäller läckagerisker från oljetankar och ledningar.

För lantbruksfastigheter gäller inventeringen även gödselvårdsanläggningar, ensilagehantering, lagring av bekämpningsmedel m.m. I samband med inventeringen ställs krav på nödvändiga förbättringar.

Man har hunnit olika långt i olika kommuner. I kommunerna runt Ringsjön har man hunnit längst.

I Sjöbo Kommun inleddes etapp 1 sommaren -93 med området norr om Vombsjön och väster om väg 13. Nu i somras inleddes etapp 2 med området norr om Sjöbo upp till vägen mot Vollsjö. Etapp 3 inleds nästa sommar, men ännu är inget bestämt om vilket område det blir. Så tidigast nästa sommar kan våra byar bli aktuella.

I samband med inventeringen och efter samråd med respektive fastighetsägare ställer miljö- och hälsovårdsnämnden krav på erforderliga förbättringar.

Normalt åläggs fastighetsägaren att komma in med en plan med åtgärder inom 2 månader och sedan har han 2 år på sig att genomföra förbättringarna.

Härvid har kommunen tagit beslut på att de fastigheter som ägs och bebos av pensionärer får generell dispens tills vidare. Samma gäller obebodda fastigheter. Däremot gäller samma krav för fritidshus som för åretruntbostad.

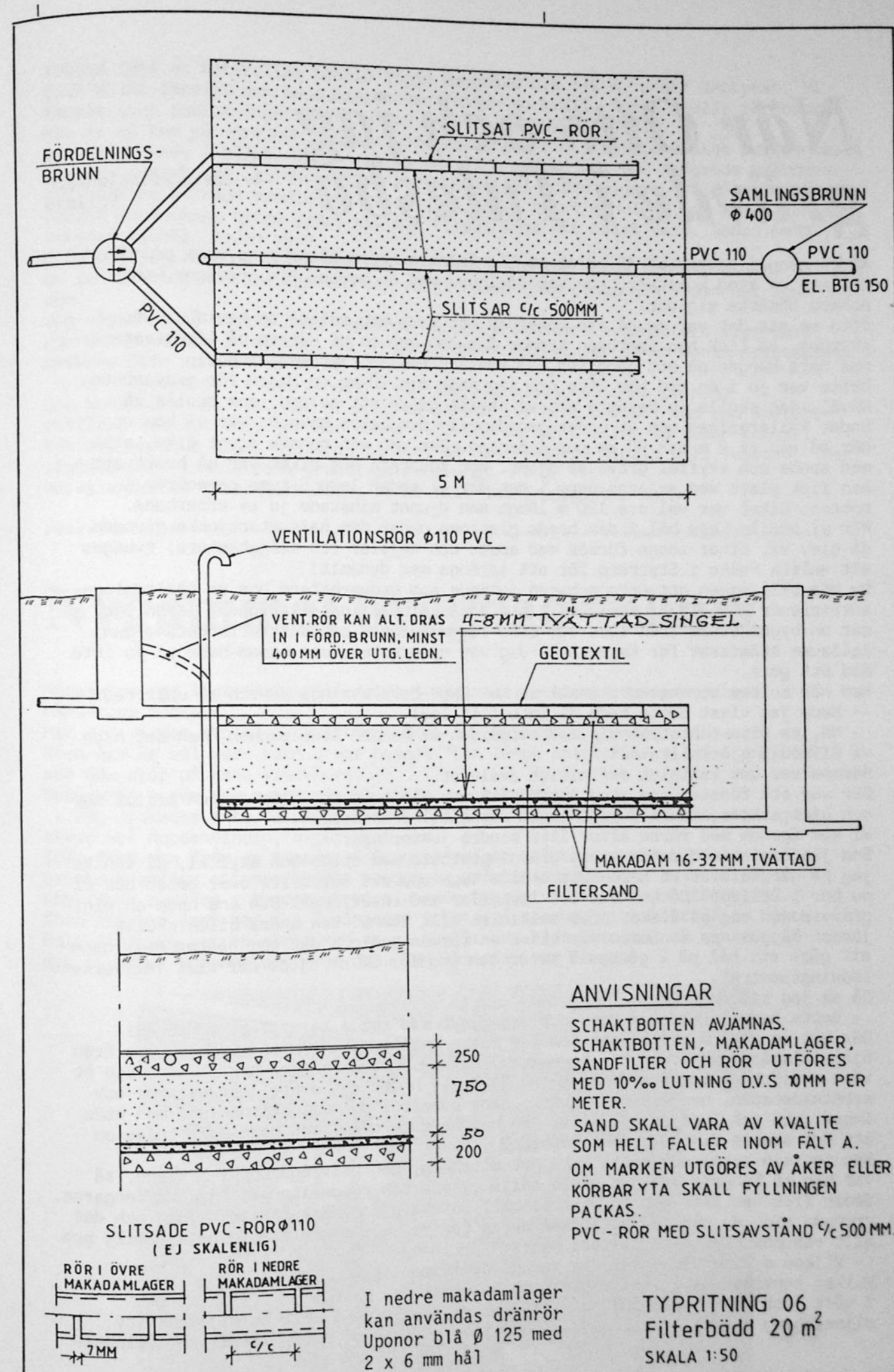
På nästa sida finns en ritning på den typ av filterbädd, som blir mest aktuell i våra byar. Den kan behöva kompletteras med en gummiduk om det föreligger risk för att egna eller grannars vattentäkter förorenas.

Det finns ingen exakt livslängd för denna anläggning, men av erfarenhet från liknande anläggningar, ska den klara kraven i åtminstone 20-30 år.

- Men det är mycket viktigt att den anläggs på rätt sätt och med rätt material, påpekar Tage Norberg.

Det finns möjlighet till större gemensamma anläggningar om förhållandena talar för detta och fastighetsägarna kan komma överens.

Det bör påpekas, att Sjöbo kommun, till skillnad från de flesta andra kommuner, gör inventering, bistår med rådgivning och besiktningar utan kostnad för fastighetsägaren.

När Otto och jag grävde i Tulesbo

Av Gösta Kristiansson
Vollsjo

Någon gång i slutet på 40-talet skulle Tulesbo södra slott renoveras grundligt. Det var en känd konstnär, som var förlovad med en mycket rik grevinna, som ämnade bosätta sig där.

Otto sa att det var en så fin konstnär att bara han målade en tavla av ett skithus, så fick han femtusen kronor för den och om då dörren på ifrågavarande hus bara hängde på ett gångjärn, så kostade tavlan tiotusen kronor!

Detta var ju i en tid när Otto och jag hade c:a 20 kr om dagen för grovarbete.

Nåväl, jag skulle ju berätta att vi skulle gräva ett avlopp, som skulle gå under källargolven och ut under grunden vid den östra gaveln. När vi kom ut där så var vi 2 m och 70 cm ner i marken. Det var ett ganska drygt dike, att med spade och skyffel gräva så djupt. Det fordrade att diket var så brett att man fick plats med axlarna nere i det där vi sedan lade 6-tums cementrör i botten. Diket var väl c:a 120 m långt men djupet minskade ju av efterhand.

När vi skulle taga hål i den breda glacinen under den halvmetertjocka grunden så blev vi, efter idoga försök med spett och mejslar och slägghammare, tvungna att anlita Folke i Starrarp för att spränga med dynamit!

Nu hör till saken att Otto och jag jobbade som grovarbetare hos en rörlednings-entreprenör i Vollsjo, som åtagit sig den sanitära installationen. Sedan var där en byggmästare från Lund som stod för murnings- och snickeriarbeten. Han kallades skämtsamt för Kage-Lars. Jag vet ej orsaken, men honom hade vi ju inte med att göra.

Men när Folkes sprängskott small av kom Kage-Lars springande och sa uppretad:

- Hade jag visst detta hade ni inte fått lov!

- Nä, sa Otto och strök sig med avigsidan av handen över munnen, men det hade vi GIVETVIS gjort likaväl!

Därmed var det samtalet definitivt avslutat.

Där var ett fönster som stod öppet på andra våningen som flög av och trilla ner och gick i kras, men i övrigt ingen materiell förstörelse.

Vi kom igenom med rören efter lite mindre justeringar.

Som jämförelse med detta stora grävningsarbete med spade och skyffel, så tänkte jag på när Televerket häromåret skulle taga upp ett hål tvärs över gatan där vi nu bor i Vollsjo. Då kom dit två lastbilar med chaufförer. Den ene hade en mini-grävare med sig på flaket plus maskinist till denna. Den andra bilen skulle jorden läggas upp i. Sedan var visst en förman med och det tog nästan hela dagen att göra ett hål på 2 gånger 2 meter och ungefär 60 cm djupt ner till Televerkets ledningscentral.

Då sa jag till min fru:

- Detta hade för hundan Otto och jag gjort med spade färdigt till middag!

Där var en episod på Tulesbo som jag måste berätta. Där var en byggjobbare från Bjärsjölagård som jobba hos Kage-Lars. Han berättade en gång när vi satt och åt våra matsäckar, att han i början av 30-talet under den svåra depressionen och arbetslösheten, han var då ungar, hade kommit i den situationen att han hade inget jobb och inga pengar alls. Men han hade en cykel och hade hört talas om att det skulle finnas jobb i Göteborg.

Han tog sin cykel och satte kurs mot Göteborg, men halvvägs upp i Halland, så var han så hungrig att han måste sälja cykeln och köpa lite mat för för pengarna. Sedan fick han lift med en lastbil till Göteborg och fick faktiskt jobb och det ordnade sig. Nu när han berättade detta för oss var han gift och hade familj och allt var positivt, men tillade han:

- Vilken dj..la kommunist man var på den tiden!

Vilken kontrast till våra dagars arbetslöshet!

I vårt jobb på Tulesbo ingick också att vi skulle gräva ner en oljetank ity oljeeldning skulle installeras. Denna tank som var på 5.000 liter och cylinder-

formad (som en köksrulle) skulle ligga nergrävd c:a 1/2 m. under markytan. Vi fick hålet färdigt och hade hissat ner tanken en kväll. Sedan skulle rörmokarna koppla sina anslutningar dagen efter innan vi kunde hölja den. När vi så kom på morgonen dagen efter visade det sig att hela åbäket hade snurrat ett halvt varv i hålet. Detta var ju omöjligt och en hel del frågande svordomar kom nog i bruk. Jo, vi hade grävt ner den intill norra väggen och på natten hade ett häftigt åskregn runnit via taksägget ner i hålet och lyft den tomma tanken, varvid manluckans tyngd gjort att den tippat runt ett halvt varv. Sedan hade vattnet sjunkit undan igen.

Otto och jag fick nu gräva ner oss vid sidan för att komma inunder och få kätting om manluckan och hissa opp den och rensa hålet från dynga och sedan ner igen med den.

Jag måste också citera Otto angående tidigare omtalade byggmästare Kage-Lars, som rökte kolossalt mycket, så en gång senare när vi var på en annan arbetsplats beskrev Otto hans rökvanor så här:

- Jag jobbade där i två månader, men jag såg aldrig huvudet på han!

Och konstnären då? Jo, han är idag så berömd att hans tavlor, vad dom än föreställer, absolut inte går att komma över för varken 5 eller 10 tusen kronor.

Men det uppstod något tjall på linjen, så han flyttade aldrig till Tulesbo, men slottet blev i alla fall grundligt renoverat.

Om vi undantar Ottos liknelser, så är alla andra uppgifter sanna.

Nygammal byggnadsteknik

Många har nog lagt märke till det nya byggnadsverket vid Mossalund norr om Hårderups mosse.

Här ser vi den stolte byggmästaren Sten-Åke Håkansson framför sitt verk.

Sten-Åke är väl mera känd under namnet "Den långa snickaren" eller "Långeman", som där står på hans visitkort.

Stenmuren utgör den norra väggen i den nya carporten.

- Jag lyckades inte få någon häck att trivas här och jag ville ha ett rejält skydd mot nordanvinden, säger Sten-Åke.

Idén fick han från en kompis på Dragsrörsvägen i Frenninge. Annars är det ju ganska ovanligt att man bygger väggar av gråsten nuförtiden. De stenlängor som finns runt om i bygden är utslutande byggda under perioden 1840-1910.

Sten-Åke har lagt ner c:a 2 månaders arbete på stenmuren, som är 25 cm tjock. Rolf Stomberg har sponsrat med sten. Nog är den både gedigen och vacker och det är något monumentalt över den. Den lär stå kvar länge.

GOENISSEN

Av Gert Hallkvist
Skomagaretorpet

Det var sommar, och året var 1994. Det var varmt och gott som jag minns min barndoms somrar brukade vara. Men nu på äldre dar när jag har semester så sätter jag mig gärna under den gamla ekens mäktiga lövkrona. Bladen prasslar stilla och ger svalka och skugga. Bakom mig ligger Klöverskulleskogen och skogsbrynet är som en grön ridå som döljer storskogens hemligheter.

Kvigorna som går där på sommarbete hörs råma då och då, annars är det tyst och stilla omkring mig. Det är varmt, ja, så varmt att till och med småfågelnarna slutat med sin sång.

Jag satt där i min ensamhet och läste i en bok, men jag fick inget sammanhang. Mina tankar var på ett helt annat håll. Det hände underliga saker kring vårt gamla torp på kvällarna och på nätterna.

Nej, nej, inte så att vi blev uppskrämda eller rädda. Men saker hade skett som vi inte kunde ge en naturlig förklaring. Jag hade visserligen ibland känt mig iakttagen när jag satt där under eken och läste min morgontidning.

Du bara inbillar dig, sa min hustru, och det var ju svårt att säga emot.

Vi hade ju under årens lopp gjort många och långa promenader i Klöverskulleskogen, så vi visste ju att det enda hus som låg där var en stuga som scouterna en gång i tiden hyrt och som nu var utlyrd till en familj som vi varken hört eller hade sett.

Vad var det då för märkliga händelser som skett?

Jo, en gång till exempel hade vi hängt ut några handdukar på tork och då jag tittade ut genom fönstret på kvällen innan det var tid att krypa till kojs så såg jag att handdukarna blåst ner från torklinan. Jag nämnde detta för min fru som sa att dom tar vi upp när vi sett väderleken på sena teve-nyheterna. Vi såg väderleken och sedan gick jag ut för att hänga upp handdukarna på linan igen. Men då jag kom ut så hängde dom där på linan snyggt och prydligt, sakta gungande i sommarvinden.

Vem hade hängt upp våra handdukar? Vi var ju bara två i huset och båda hade vi ju sett på teve.

Märkligt eller hur? Det tyckte i alla fall vi.

Vid ett annat tillfälle så stod jag ute en eftermiddag och snickrade på en bänk som gått sönder, då jag hörde en bil komma. Det var bekanta från stan som oväntat kom på besök. Jag lade ifrån mig vertygen där jag stod och gick och tvättade mig, för det var tryckande varmt.

Vi drack kaffe och lite senare på kvällen grillade vi korv och det blev ganska sent innan våra gäster åkte tillbaka till Malmö. Jag tittade bort åt platsen för snickeriarbetet, då slog mig en tanke, jag skulle kanske plocka in mina verktyg ifall det blev regn till natten. Jag var för trött för att göra handling av tanken, så jag gick in och kröp till kojs. Jag vaknade mitt i natten av att regnet slog mot fönstret, jag låg en stund i halvslummer och lyssnade på regnet, sände en sömning tanke på mina verktyg och somnade om med mitt dåliga samvete.

Det blev morgon och vid köksbordet till frukosten sade jag till min äkta hälft att nu skall jag bära in vertygen i uthuset och torka av dom och smörja in dom så att dom inte rostar igen alldeles.

Sagt och gjort.

Jag gick ut och bort till platsen för snickeriarbetet, men där låg inga verktyg. Jag gick då in i uthuset, och se där hängde alla mina verktyg på sina respektive platser. Snyggt och prydligt.

Ingen hade hängt upp dom där, men ändå hängde dom där. Konstigt eller hur?

Men gåtorna blev lösta och vi fick våra förklaringar. Troliga eller ej överlåter jag till läsarna av dessa rader.

Men följande hände någon månad senare. En vacker och ljummen augustikväll, då vi satt i vår kaffehörna och småpratade så kom Jans alla kvigor ut från skogsbrynet och dom gick sakta i flock ut i hagen och närmade sig oss. Emellanåt skymdes dom av enarna som växer där. Men så småningom kom dom nyfiket gloende ända ner till stengärdet som skiljer oss från enefäladen.

Strax stod det ett 25-tal djur så gott som intill oss. Det var bara ett tiotal meter mellan oss och jag kunde förnimma en viss oro i flocken. Jag reste mig och gick fram till gärdet för att se bättre.

Och vad fick jag se?

Jo, mitt i flocken av djur stod en liten gubbe med grått skägg och ett långt tovtigt hår stack fram under en luva. Han var klädd i något grovt stickat tyg av gråaktig färg. På sina små fötter hade han träskor.

Vem av oss som blev mest förvånad vet jag inte, men visst bankade mitt hjärta och slog några extra slag. Min mun var så torr att jag inte fick fram ett ljud.

Gubben tittade på mig med sina små plirande ögon och ett litet leende satt i ena mungipan. Han såg snäll och godmodig ut men samtidigt verkade han vara på sin vakt.

Precis då jag samlat mig så vände han sig blixtnabbt om och försvann in bland enarna.

Kvigorna stod kvar och mumsade på gräset, klippte med öronen och jagade bort flugor med svansen, precis som om ingenting hänt.

Finns det fortfarande kvar en GOENISSE som håller ett vakande öga på hus, husdjur och bohag? Ja, vem vet, det händer ju så mycket märkliga ting nu för tiden.

FÖRSÄLJNING, SERVICE och HANTVERK i Bjälkhult, Hårderup, Skumparp och Starrarp.

Buglys Kennel, Lindgården Starrarps ora. Naima Paulrud-Balog. Uppfödning av mops och cavalier King Charles Spaniel. 0415-42021.

Jan Månssons Maskinstation, Hårderup. Utför diverse jordbrukskörslor och grävning. 0415-43122. Mobiltelefon. 010-2472097.

Lennart Borg, Starrarp. Köper och förmedlar livkalvar. 0415-42125.

Sjölin's Maskinstation, Hårderup. Utför jordbrukskörslor och grävning. 0416-32091.

Snickare Karlsson, Starrarp. 0415-42079.

Starrarps Fönsterhantverk, Bertil Persson, Starrarp. 0415-42116.

Sune Sörenssons Bil, Starrarps ora. 0415-42022.

Video Import, Lasse Lagnebo, Starrarp. Service o försäljning av allt inom radio och TV-branchen. Tel. och fax 0415-42014. Mobiltelefon. 010-2452447. Teleguide 41001493.

Vollsjö Byggtjänst AB, Starrarp. Inge Andersson o Bengt Åkesson. 0415-42025. Mobiltelefon. 010-2415350.

En mästare

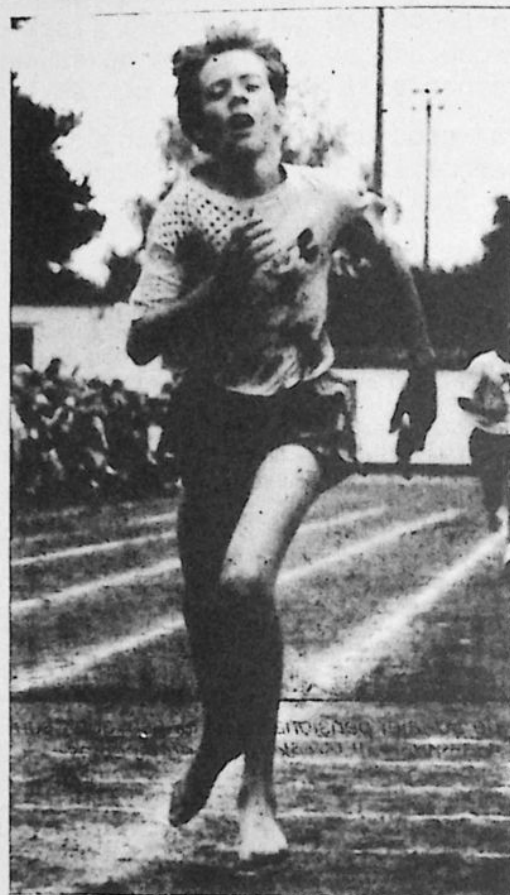
Här ser vi en mästare springa i mål.

Det är Håkan Nordström, Starrarps Ora, som vann finalen i mellanstadiets långdistans lopp, 800 m, vid skolmästerskapen i Sjöbo tidigare i höstas. Tiden var 2 och 36. därmed är Håkan kommunmästare, d.v.s. snabbast av alla mellanstadieelever i hela Sjöbo kommun.

Grattis Håkan!

Håkan och hans bror Ola har länge också varit framgångsrika fotbollsspelare i BW 90, men spelar numera för Höörs IS.

Bild från Skd 23.9.94
Fotograf: Gabriella Schultz.

ÅRETS SKUMP

Prosten Karl-Erik Rignell hedrades i år med utmärkelsen Årets Skump, "för en aldrig sinande glädje och entusiasm i arbetet med att utforska och levandegöra Frenningebygdens historia och särprägel."

Vid Skumpens Dag inramades prisutdelningen med sång och musik av Meta Alm med musiker. Brännbollsturneringen vanns av Vallarums byalag.

Bertil

Om stengården

Av Anton Håkansson
Starrarp

Här i Starrarp med omnejd finns många minne från äldre tider, men någonting som imponerar på mig är de stora stengärde som finns här uppe i backarna. När man ser dem tänker man på de flitiga människor som odlat mark och brutit upp sten och lagt upp dem till prydliga inhägnader kring åkrarna.

De som jobbat här har gjort det för en oerhört låg dagspenning, ibland endast för maten, men de arbetade för att leva vidare. Kanske för att vi skulle leva vidare på vad de åstadkommit i form av odlad jord, som nu har ett stort värde. För mat är ju egentligen det ända här är brist på i vår nuvarande tid. En stor del av jordens befolkning svälter ju. Vi för vår del har överflöd på allt utan det som dessa människor, som odlade, hade i rikt mått, nämligen förnöjsamhet.

De har även gjort oss en stor tjänst genom att de arbetade utan maskiner och på så sätt sparat en massa olja, även avgaser som följer dessa i spåren.

De ända hjälpmedel de hade för att transportera bort stenarna var ett "stenas" för stora stenar och en "gompakärra" för de mindre.

Av dem som jobbade med det här minns jag särskilt en som kallades "Lille Jönsson".

Han var liten till växten, men hela människan var ett muskelknippe. Han var en av de många fattiga dagsverkarna på den tiden. Han hade t.ex. aldrig ägt en ny kostym. Dessa fattiga människor unnade sig trots allt "ett blixter" då och då. Detta var något som den tidens fattiga kvinnor inte hade någon del i och framför allt ingen tröst. För kvinnorna gällde bara arbete från morgon till kväll.

Lille Jönsson levde ett strävsamt liv, som många senare generationer haft anledning att vara tacksamma för. Ändå har jag aldrig kunnat finna någon gravsten över hans minne på Frenninge kyrkogård.

Lille Jönsson. Bilden är från 1926.

1995 - PIRATENS ÅR

Av Ewa Andersson
Grönalund

Nästa år är det 100 år sedan vår folkkäre författare Fritjof Nilsson Piraten föddes. Givetvis måste vi uppmärksamma detta redan nu i Hårderupsposten. Han har ju själv varit medarbetare i detta smått unika blad.

Någon närmare presentation kräver han säkert inte. Alla vet ju att hans far var stins i Vollsjö och att de barndomsminnen han ger oss i boken "Bombi Bitt och jag" har förankring i bygden, ja till och med ända hit upp i Hårderup och Starrarp.

Många så kallade experter försöker i olika sammanhang hitta Piratens figurer och miljöer i vår verklighet. Här tror jag att man har missat det unika i Piratens författarskap. Han kunde göra en praktfull tupp av en liten fjäder. Tänk på det när ni läser hans böcker. Låt Piratens fantasi flöda.

Nu var det inte alls detta jag skulle berätta om.

Istället vill jag låta Er ta del av ett av mina möten med den store författaren. Inget av detta har jag tidigare delgett någon större allmänhet. Därför blir det en exklusiv berättelse för Hårderupspostens läsare.

Jag tror att det var första gången jag träffade Piraten.

Egentligen är det inte den store författaren jag mötte, utan en mycket skräckinjugande figur, vars blotta närvaro lade sordin på en dittills glad förmiddag med lek och støj.

Så här var det.

En sommardag, jag tror att det kan ha varit 1950, fick jag följa med min "gamlafaster" Gerda till Kivik. Vi skulle hälsa på hennes väninna Tora som bodde där.

Vi kom tidigt på förmiddagen och kaffebordet stod dukat i den lummiga trädgården. Det fanns flera barn där och snart hade vi bekantat oss med varandra. Vi lekte, støjade och trivdes utmärkt tillsammans.

När trädgården efter några timmar var utforskad, drog vi oss inomhus med våra upptåg. Men här blev det snart stopp. Tora som förut varit glad och snäll, liknade närmast ett åskmoln.

Varför denna plötsliga förvandling? Vi blev raskt utmotade igen. På väg tillbaka till trädgården fick vi syn på det som orsakat förvandlingen. I ett hörn satt en mycket barsk herre fortfarande iklädd pyamas och morgonrock fastän det snart led mot sena eftermiddan. Den svarta baskern som prydde hans huvud och den randiga katten i knäet gjorde att jag långt senare förstod att jag mött en stor författare, Fritjof Nilsson Piraten i egen hög och mycket sur person. "Fritjof är uppstigen" förklarade tant Tora för de vuxna som fortfarande njöt av den ljuvliga sommardagen i trädgården.

Jag minns att vi tillbringade resten av dagen på stranden. Om vi badade minns jag ej, kanske var det för kallt i vattnet.

Innan vi åkte tillbaka till Malmö, såg jag den vrånge gubben igen sittande som nån slags sur sagokung i skuggan i trädgården. Den glada stämningen var som bortblåst. Alla gick på tå och talade lågmält.

Det blev fler möten senare. Men de var lätt räknade. Jag hörde emellertid mycket berättas om Piraten eller Fritjof som faster Gerda sa.

Under min skolgång besökte jag ofta faster Gerda eftersom hon bodde nära skolan jag gick i. Eftersom hon bodde på första våningen och hade ett stort bord där hon alltid satt nära fönstret mot gatan, kunde jag se om hon hade gäster redan innan jag ringde på. Skyttade jag en svart basker i en av stolarna runt bordet, smet jag ofta runt hörnet och gick tillbaka till skolan igen. Det första intrycket satt i länge.

Men det hände att jag inte var tillräckligt uppmärksam, ringde på och blev insläppt.

Redan i dörröppningen brukade faster Gerda viska: "Fritjof är här!"

Då var det bara att ta mod till sig och gå in för att hälsa. Nådigt förhörde han sig om vem man var.

"Jaså, brorsonens äldsta".

Sen var man luft. Det verkade inte finnas plats varken för glin eller gymnasiestuderanden i Piratens värld.

Som tonåring tyckte jag ännu sämre om honom än jag gjort i Kivik som 7-åring. Tänk att de rara gamla tanterna Tora och faster Gerda sprang och passade upp den stygge karlen. Många vänliga ord uppfattade man sannerligen inte när Piraten var där. Allt skulle kretsa kring farbror Fritjof, som de ville att jag skulle kalla honom.

I skolan vägrade jag att läsa hans böcker och valde annan litteratur. Jag förstod sen att det var ganska vanligt att "kändisar" levde så, åtminstone förr.

Beträffande Piratens böcker har jag tagit skadan igen och läst hans böcker flera gånger. Ja, det händer till och med att det blir ett och annat föredrag om den store Vollsjösonen.

Trots försonande drag i romanfigurerna sitter det första intrycket av författaren kvar.

På kortet står:
" Gerda från Piraten. 1939."

STARRARPS BYALAG

Årets byastämman och majgille hölls hos Irené och Bertil Persson. Vid stämman uttrycktes stor belåtenhet med de avsevärda förbättringarna av våra vägar.

Där protokollfördes också ett tack till Eva och Ejvind Borgström, som skänkt förra årets gran, vilken blev till äntligen blev till allas belåtenhet. Irene fick därvid förnyat förtroende som julgransgeneral, med assistans av Inge och Bertil. Lasse Lagnebo fick, trots fjärde raka förlusten, förnyat förtroende som brännbollskoatch.

Byalaget enades om Rolf Stomberg's förslag till inskription på minnesstenen vid Starrarps pestkyrkogård. Där ska stå: "Starrarps Pestkyrkogård. Tänkt som vilorum för pestens offer. Stenen rest av byalaget 1995."

Lasse Pettersson beräknar vara klar med arbetet med inskriptionen nästa sommar. Prosten Karl-Erik Rignell är utsedd att inviga minnesmärket. Till ålderman för 1995 utsågs Tommy Kristiansson.

ÅRETS BARN

Det blev två flickor i år.
Här ser vi lilla Sabina i
Skumparp med mamma Eva Ahlberg....

...och i Starrarp är det lilla
Sara, som ses här med mamma
Camilla Ednell och storasyster
Natalie.

HULTET

Mellan bokträdens silvriga grenar
tonerna spela här nu liksom förut.
Alla i sitt grepp de förenar.
Hultets gemenskap har inget slut.

Här bor röster och minnen
från en tid som för längesen varit.
Nu en ungdom med öppna sinnen
älska sin bygd och från den ej farit.

Här dansas och sommarens timmar de flyr
I lövade salen alla trivs och må gott
innan nya dagen med soluppgång gryr.
Av kärlekens sötma säkert någon en aning fått.

Knut Thulin.